

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Atacio & Aetio, & quòd imperator cum duorum conciliorum legatis
Ariminēsis scilicet, & Seleucensis, vt idē ambo sentirent, sedulò agebat.
Capvt XXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

sibi illatis respondeant. Quæ autem in concilio gesta erant, ad cuiusque episcopi ecclesiam scribunt. Pro Eudoxio verò episcopum Antiochiæ designant Auianū, presbyterū eiusdem cleri. Quem comprehensum Acaciani Leonæ & Lauritio tradunt. Hi eum à militibus tum custodi iubent, postea autem addicunt exilio. Hunc exitum, vt complectar breui, habuit conciliū Seleuciæ conuocatū. Quòd si quis teneatur desyderio singula accuratè cognoscendi, ex commentariis de his editis, quos notarij in ipso concilio conscripserunt, facillè perdiscet.

De Acacio & Aetio, & quòd imperator cum duorum conciliorum legatis Ariminēsis scilicet & Seleucensis, vtriusque ambo sentirent, sedulò agebat. CAPVT XXII.

His rebus ita cōfectis, Acaciani maturè ad aulā imperatoris contendunt: alii autem singuli domum reuertuntur. Decem verò, qui ad imperatorē proficiscantur, designati, sicut erat imperatum, cōmuni omnium sententiā designati, ibi decem illos, quos concilium Ariminense itidem miserat, reperiunt. Reperiunt etiam Acacianos: qui quidem iam eos, qui multum autoritate & gratia in aula poterant, ad suam sententiam perduxerant, eoq; pacto sibi imperatoris conciliauerant beneuolentiā. Nam ferebatur ex aulicis alios eiusdem fuisse cum ipsis opinionis, alios ecclesiæ opibus corruptos, alios orationis lenociniis, & persuadentis autoritate dignitateq; in fraudē inductos. Nā Acacius neutiq; videbatur vnus è multis, sed natura disertus tum ad intelligendum, tum ad dicendū, tum ad eas res, quas apud animum proposuerat, re ipsa perficiendas: quin etiam illustri præfuit ecclesiæ, & Eusebium cognomento Pamphilum, cuius episcopatum, eo mortuo, administrauit, præceptorem se habuisse iactauit: cuius etiam libros consecutus, opinione eorum aliis doctrina antecellere videri voluit. Qui cum talis esset, facilius ea, quæ instituebat cōfecit. Dum isti viginti episcopi ex vtroque concilio missi, versabantur Constantinopoli, & alij nonnulli, qui ibi tum fortè aderant, primum Honorato, quē imperator ab imperij partibus versus Occidentem solem positus nō ita pridē reuersus, summū præfectū Constantinopolis designauerat, dabatur potestas de causa Aetii, præsentibus magni cōsiliij princi-

principibus, cognoscendi. Postea verò, cum Constantius ipse, vnà cum magistratibus in eandē inquireret, deprehenditur Aëtius malè & peruersè de fide sentire, adeò vt tum imperator, tum alij verbis eius vtpote blasphemia refertis grauius commouerentur. Dicitur porrò, Acacianos prætexisse hanc suam hæresim ex ignoratione ortā esse, deditaq; opera laborasse, vt imperator, & eius proceres de causa Aëtii (eum enim oratione inexpugnabilem fore putabant) coram disceptarent: qui si ab Aëtio victi essent, futurū esse, vt auditores ipsa persuasionis vi & facultate necessariò caperentur, & ita sine vllò negotio hæresis illa preualesceret. Verum vbi istud contrā q̄ sperabant, euenit, formulam fidei Arimino deportatam, protulisse, & qui à cōcilio Seleucia habito missi erant, celsuisse vt eā reciperēt: affirmasse itē se à noīe substantiæ nullo modo velle discedere: iureiurādo adhibito asseuerasse, se nunq̄ filiū patri dissimilē sensisse: paratos deniq; esse hæresim illam prorsus reiicere. Cæterum cum præter ipsorū opinionē episcopi occidentis Arimini nomē substantiæ prætermisisset, tū cōstanter asseruisse eiufmodi formulam sibi optatissimā esse. Nam si efficeretur, vt nomē substantiæ tacitū esset, tacitū quoq; fore nomē **CONSUBSTANTIALIS**: quam scilicet episcopi occidentis propter reuerentiā aduersus conciliū Nicænū, plurimi faciebant. Porrò autē imperator ad hanc formulā approbādam ideo inductus est, quòd rationē duceret multitudinis episcoporum, qui Arimini cōuenerant, quodq; confitendo filium vel similē patri, vel consubstantialē esse, nihil esset errati, nihilq; sua, vt sibi quidē videbatur, interesset, si nominibus, quæ literæ sacræ non norant, minimè vteretur, fatereturq; eandē significationē inesse nomini **SIMILI**: quod quidem & par erat **CONSUBSTANTIALI**, & omnis controuersia expers. Itaq; cum in hac esset sententia, dat mandatum episcopis, vt fidei formulæ in concilio Ariminensi editæ consentiant. Et quamuis se pararet postridie ad'pompam, quæ more Romano, Calend. Ianuariis in creandis cōsulibus fieri solet, celebrandam, tamen totum illum diem & magnam partem noctis sequentis consumere decreuit, quoad episcopi, qui Seleucia illò venerant, formulæ fidei ex concilio Ariminensi allatæ subscriberent.

Quòd